Ч. 270. Субота 29 падолиста (12 грудня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Чутка о змінах в правительстві. — Росия і Японія. — Упадок Колюмбії).

На вчерашнім засіданю палати послів мотивував п. Романчук своє внесенє в справі зміни конституциї. Бесідник доказував, що его пильне внесенє не єсть внесенєм обструкцийним, хоч він сам не противний обструкциї; єму ходить лиш о то, щоби довести до порозуміня межи всіма партиями в цїли впорядкованя відносин в парляменті. В першім ряді повинно би то зробити правительство. Обговорюючи справу реґуляміну, заявив бесідник, що против октройованя реґуляміну мусів би застеречи ся цїлий парлямент. Остаточно коли вже має ся октроювати реґулямін, то лїпше хиба октроювати вже цїлу конституцию. — П. Еленбоґен мотивуючи своє внесенє, обговорював его зі становища социялїстичного. По промові пос. Бакси вибрано ґенеральних бесїдників. Хоц яко бесїдник за внесенями, заявив ся за здемократизованєм тїл репрезентацийних і за рівноуправненєм всїх народностий. Бесїда пос. Войт. Дїдушицкого яко бесїдника против, викликала остру перепалку межи ним а послами Дашиньским і Пернерсторфером. Опісля перший внескодавець Форшт зрік ся голосу, а пос. Романчук взяв назад своє внесенє, а то длятого, щоби не уважано его за обструкцийне і демонстрацийне. Коли прийшло до голосованя, палата відкинула пильність внесень Форшта і Еленбоґена. Опісля завела ся була довга полєміка о акти в справі посла Дашиньского, котрі віби десь мали пропасти з канцеляриї комісиї для ненарушимости посольскої. Акти не пропали, а по виясненю сеї справи закрито засїданє і президент подав до відомости послів, що о часї слїдуючого засїданя повідомить їх листовно.

Чеські ґазети вже від кількох днїв заповідають якісь зміни в дотеперішнім правительстві, а „Narod. Listy", орґан Молодочехів, ось що пишуть в сїй справі: „Як довідуємо ся з добре поінформованих кругів, має вже в найблизшім часї настати основна зміна в кабінетї дра Кербера, а лїпше сказавши, сподївають ся уступленя дра Кербера. Ще перед новим роком має перед тою зміною настати пересуненє чеського намістника ґр. Куденгове. У впливових кругах старають ся о то, щоби др. Кербер подав ся до димісиї а ґр. Куденгове став его наслїдником. Кн. Алоїс Лїхтенштайн говорив також в тім дусї минувшого тижня на зборах у Відни і так сказати би імпровізував сю справу. Як би нам удало ся повалити теперішний кабінет дра Кербера, котрий всїлякими средствами підпирає нїмецку політику, то була би се не лиш формальна побіда, але й велика побіда нашої народної справи. Наше поступованє устроїли би ми відтак пісня того, як би новий кабінет супротив нас поступав". Віденьскі ґазети повтаряють сю вість „Narod. List-ів" без всякого коментаря.

Бюро Райтера оголосило слїдуючу депешу, яка наспіла з Петербурга до Ню-Йорку: Тут вірять в то, що мир межи Росиєю а Японією єсть забезпечений, а то вна слїдок виступленя царя Николая, котрий в Царскім Селї нараджував ся з міністром Лямсдорфом над японьскими предложенями. Нарада тревала півтора години і постановлено поробити деякі зміни в предложенях Японії що-до Кореї; ті зміни подано зараз телєґрафічно російскому репрезентантови бар. Розенови в Токіо до відомости, щоби він передав їх тим, що ведуть переговори. Кажуть, що ті зміни суть малого значіня і коли Японія їх прийме, то не буде ніякої перешкоди, щоби могло настати повне порозумінє. Договір відносив би ся лиш до Кореї. Росия признала би переважний вплив Японії в сім краю і право Японії виконувати протекторат над Кореєю, але зробила би деякі застереженя що-до оборони побережа і стацій для маринарки. Ті застереженя мають на цїли не допустити до того, щоби могла настати перерва російскої лїнії, що сполучає на мори Владивосток з Порт Артуром. З другої же сторони має бути Росиї забезпечена свобода торговлї в Кореї, а також мають бути признані дотеперішні російскі концесиї. Справа манджурска буде окремим предметом порозуміня. Японія годить ся на то, щоби справи уступле-

Лаба малпи.

(З анґлїйского — В. Якобса).

На дворі ніч була зимна і вогка, але в малім сальонику віллї Лєборнем при спущених сторах, огонь весело горів на коминї.

Отець і син сидїли при шахах. Перший, що мав о тій грі цїлковито дивне понятє, уставляв свого короля в такі непотрібні а грізні позиції, що викликував замітки сивіючої панї дому, котра сидїла побіч при коминку з панчохою в руцї.

— Чи чуєте, який вітер — сказав пан Гвайт, котрий замітивши якусь похибку надто пізно, хотїв, аби его син не спостеріг еї відразу.

— Чую — відповів молодий чоловік, посуваючи рукою по шахівници. — Шах!

— Не гадаю, аби прийшов нинї — сказав старий Гвайт, держачи руку над хлопцем.

— Мат! — відповів син.

— Ось, що значить так далеко мешкати — скрикнув отець з напрасною і несподїваною злостию. З усїх забитих дошками від сьвіта дір та хиба найгірша. Патвей то багно, а дорога то потік. Цікавий я, що зверхність громадска о тім гадає. Менї здаєть ся, що позаяк лише два доми вздовж гостинця винаймлені, то гадають, що не варто еї направити.

— Успокій ся — перебила жінка — може виграєш слїдуючу партию.

Пан Гвайт поглянув остро, якраз на час, аби добачити, що жінка і син его порозумівали ся взаїмно очима. Замовк і вид невдоволеня укрив в рідкій сивій бороді.

— Ось єсть — сказав Герберт Гвайт, коли брама голосно тріснула, а тяжкі кроки наближ-ли ся до дверий.

Старий встав поспішно і отворив двері.

В сальонику чули, як висказував новоприбувшому співчутє, що прибув в такий час і такою злою дорогою.

Новоприбувший висказував такі самі жалї.

Панї Гвайт закашляла злегка, коли еї муж увів до комнати чоловіка високого росту, кріпко збудованого, з очами як пацьорки і з округлим лицем.

— Пан сержант Морріс — сказав, представляючи его.

Гість стиснув господарям руки і засїв при огни, між тим як господар добував фляшки „віски" та завішував над огнем малий мідяний кітлик.

При третій скляночцї очи его розяснили ся і язик розвязав ся. Малий родинний кружок, зібраний довкола гостя з далеких країн, приглядавсь єму з чималим занятєм.

Він же засунув у фотель широкі свої рамена і оповідав о диких пригодах і знаменитих дїлах, о війнї, чумі і дивних народах.

— Двайцять один лїт тому — сказав містер Гвайт, киваючи головою.— Коли від'їздив, був молодим хлопцем, служив в складї товару. Тепер погляньте на него.

— Ви не виглядаєте на то, аби вам вандрівка на зле вийшла — замітила панї Гвайт чемно.

— Я сам радо поїхав би до Індиї — додав старий Гвайт — так лише, аби пізнати кусник сьвіта.

— Лїпше там, де ти тепер — відповів приятель, потрясаючи головою.

Поставив порожну склянку і знов легко покивав головою.

— Я хотїв би бачити ті старі храми і факирів і штукарів — відповів старий — що то було, що ти менї почав оповідати о лабі малпи, чи щось такого?

— Нїчого — сказав моряк поспішно. — На кождий случай нїчого такого, що варта було би чути.

— Лаба малпи? — спитала здивована панї Гвайт.

— А, то щось такого, що можна би назвати чародїйским — відповів сержант, прихиляючись до жаданя свого господаря.

Троє слухачів похилило ся на перед. Гість немовби забувшись, приближив порожну склянку до уст. Господар чим скорше еї наповнив.

— На перший погляд — сказав гість — єсть то звичайна мала лаба, засохла як мумія.

ня Росиї з сего краю поки що не тикати і признає становище Росиї также.

З повисшою вістию трудно якось погодити слідуючу телеґраму, яка наспіла вчера з Токіо, а в котрій каже ся, що росийска ескадра зложена з 8 кораблів заплила до порту в Чемульпо в Кореї. Росия хоче там висадити на беріг 3000 мужа, щоби зробити пресию на Корею і змусити єї до отвореня порту в Юнґанфо. В виду сего єсть двояка можливість: або Росия вже порозуміла ся з Японією і ділає за єї згодою, або виступила проти єї волї — подія, яка могла би легко довести до якогось конфлїкту з Японією.

Колюмбийска република мабуть розлїтає ся. Провінция Панама відорвала ся і утворила окрему републику, а тепер зачувати, що то само хотять зробити три другі великі провінциї колюмбийскі Канка, Антіокія і Болівар. Колюмбія єсть півтора рази так велика як Німеччина а має всего лиш 4 міліони жителів.

Новинки.

Львів дня 11-го грудня 1903.

— **Конкурс** оголошує ц. к. краєва рада шкільна на посаду греко-кат. катихита при рускій ґімназиї в Тернополи. Подання треба вносити до 20 грудня с. р. до краєвої ради шкільної. — На посаду учителя руского язика, історії і ґеоґрафії в ц. к. учительскій семинариї в Тернополи розписує краєва рада шкільна конкурс з реченцем до кінця грудня 1903.

— **Гостина Лисенка в Станиславові.** На просьбу станиславівских Русинів вступив передвчера Лисенко в дорозї до Черновець до Станиславова і забавив там від 3-ої до 6-ої години по полудни. Той час був для гостя одним рядом величавих і сердечних овацій, вготовлених єму станиславівскими Русинами. Вже в Галичи на двірци явив ся тамошнїй руский „Сокіл" в сьвяточнім строю з відзнаками, ждав на приїзд Ювилята і привитав єго сокільским і народним имном. До Станиславова приїхав Лисенко по 3 годинї. На двірци зібрало ся до тисячки публики всїх верств і полів: Інтеліґенциї, міщан і селян та сотки шкільної молодїжи. Гостя привитано невмовкаючими окликами „слава" і заведено до почекальнї I. кляси, де одна з панночок вручила Ювилятови китицю живих цьвітів. З двірця поїхав Ювилят до товариства „Руска Бесїда". Дім, в якім містить ся те товариство, прибрано в хоругви, а на бальконї виставлено транспарент замаєний зеленю серед хоругов в народних красках. Просторі комнати товариства зароїли ся публикою. В пяти комнатах не стало нї пяди вільного місця. Явили ся виділові всїх руских товариств місцевих, „Боян" в комплєтї і селяньскі хори з околицї. Ювилята привитав на порозї пос. Гурик дуже гарною промовою і подав хлїб-сіль. Серед лунаючих оплесків і окликів впроваджено дорогого Гостя до сьвітлицї, обитої і застеленої килимами та мереженками та замаєної зеленю цьвітів. До Ювилята промовив радник Каранович, висловлюючи подяку, що він не жалував труду, аби вступити до Станиславова. Опісля складали Ювилятови привіти депутациї селяньских хорів. По представленю зібраних почав ся обід, при якім сьпівали на переміну хор з Мариямполя і „Станиславівский Боян", а „Сокіл" з відзнаками передефілював перед Ювилятом, сьпіваючи сокільский гимн. При обідї пито тоасти в честь Гостя, причім він тричи забирав голос. Дві години переведені при обіднім столї минули летом стріли, і наблизив ся час від'їзду Ювилята в дальшу дорогу. Всї зібрані поїхали з Лисенком на дворець, де вже ждали сотки народа, аби ще раз глянути на достойного Гостя і попращити єго на дорогу. В годину пізнїйше Микола Лисенко був вже в Коломиї.

— **При ц. к. почтовім урядї в Тухольцї** буде заведена від дня 16-го грудня с. р. служба сїльского листоноса для місцевостий Аннаберґ і Фелїціенталь. Листонос буде розносити листи і посилки шість разів в тиждни.

— **Повени.** В послїдних днях падали зливні дощі в Каринтиї, Істриї, Країнї, в полудневій Угорщинї, в Боснї і Герцеґовинї і в Сербії. Наслїдком дощів вилили всї ріки в тих краях і нанесли величезні шкоди.

— **Загадочна крадїж.** Вояки, що стоять залогою в окопах на Видній під Ярославом, найшли в ночи з 4-го на 5-го с. м. покинений в поли клунок, а в нїм жалібні ризи зі всїми приладами до служби Божої, мішочок круп і зарізаного індика. На підшивцї ризів єсть напись в польскім язицї: „За помершу родину бл. п. Ґурских, Полеских, Люцину Вікторову 1901". Річи ті походять без сумнїву з крадежи і уложено їх, аж доки не зголосить ся властитель в міскій полициї. На клунку був ще напись: „Богуслав Терзе — Варшава".

— **Нещастна похибка.** При улици Паньскій ч. 11 а) у Львові дали родичі пп. Ґ. з похибки своїй 8-дневній дитинї замість лїку средства на перечищене, лїзолю. Дитина заживши єго, померла до 24 годин. Розпука родичів страшна.

— **Морд.** На луцї в Лопушнї на Буковинї найдено онегди за стогом сїна окровавленого трупа селянина Тимофія Грегоряка. Судове слїдство виказало, що Грегоряка замордували зарібники Фока Гуряк з Маренич і Павло Ковбиш з Петрашa. Обох враз з підозрїними о співучасть в мордї селянами з Маренич Гавр. Ґузаком і Ів. Томюком увязнено і відставлено до повітового суду у Вижници.

— **Сьмілий рабунок.** З Йоганнесбурґа в Трансвали доносять: Замасковані розбійники вдерли ся онегди до банку в Радфонтен і кинувши ся на урядників банкових, заткали їм уста і звязали ноги і руки. Відтак зрабувавши 3000 фунтів штерлінґів (70.000 корон), утїкли.

— **Утїкла** з дому своїх опікунів Березовских, мешкаючих на Знесїню під Львовом, дня 7 с. м. 10-лїтна Анна Тузяк. Дївчина має повне лице, єсть чорнява і одїта була в красу спідницю і жовту хустину.

— **Родинна драма.** З Темешвару на Угорщинї доносять: Селянин Никола Добошан виїхав був на весну с. р. до Америки на зарібки. В Новім Йорцї довідав ся перед двома тиждням від своїх односїльчан, котрі там прибули, що єго жінка навязала любовні зносини з одним із сусїдів, Иваном Живаном. Добошан, котрим заволодїла жадоба мести, всїв сейчас на корабель, що відпливав до Европи і онегди явив ся несподївано в родиннім селї. Заставши у себе дома Живана, добув сейчас револьвера і стрілив до него два рази, кладучи єго трупом на місци. Невірна жінка вспіла утечи. Добошана арештовано.

— **Оповістка.** В інститутї дївочім Товариства Педаґоґічного є чотири місця вільні. Зголошеня о приняте треба адресувати до Комітету сего інституту на руки п. проф. Білецкої (ул. Николая 8) або впрост до інституту (ул. Куркова 29). — 2. Від Видїлу Товариства Педаґоґічного. На фонд запомоговий для учителїв вплинуло від 1 лютого 1903 р. з дрібних датків, які збирали переважно учителї народні квота 408 К 77 с. До роздїлу межи вдови і сироти по учителях Русинах і членах Товариства, а евентуально межи самих потребую-

---

Добув якийсь предмет з кишенї і показав єго.

Міс Гвайт подала ся назад і скривила ся, але єї син взяв єго до руки і оглядав з цїкавостию.

— Щож в нїй надзвичайного — скрикнув пан Гвайт, беручи предмет з руки сина і кладучи єго на стіл.

— „Старий факир" кинув на неї чар — сказав сержант — був то сьвятий чоловік. Хотів показати, що судьба править людским житєм і що ті, котрі їй противлять ся, спроваджують на себе нещастє. А той чар на тім опирає ся, що трех людий, які з черги суть властителями тої лаби, можуть висказати три бажаня і будуть вислухані.

Єго спосіб говореня був так поважний, що веселий сьміх слухачів видавав ся аж прикрим.

— Чомуж ви не висказали своїх? — спитав Герберт Гвайт.

Вояк поглянув на него, як нераз зрілий чоловік споглядає на недосьвідного молодика.

— Я висказав — відповів спокійно, а румяне єго лице поблїдло.

— І ви їх одержали? — спитала міс Гвайт.

— Одержав — сказав сержант, а сильні єго зуби ударили з бренькотом о склянку.

— А хто инший також пробував чару? — спитав старий.

— Перший чоловік, котрий користав з часу, одержав також, чого бажав. Вправдї не знаю, які були перші два бажаня, але третим була смерть. Ось в який спосіб добув я лабу.

Єго голос був так поважний, що товариство замовкло.

— Коли ти одержав, чого бажав, то на нїчо она тобі вже не придасть ся — сказав вкінци старий. — Чогож єї ховаєш?

Вояк потряс головою.

— Хиба з примхи — додав поволи. — Я мав намір продати єї, але гадаю, що лїпше нї. Наробила вже менї досить нещастя. Впрочім, хто би єї купив? Кождий гадає, що то байка, иншi знов хотїли би випробовати, а заплатити менї пізнїйше.

— А коли-б ти мав право до трех нових бажань — спитав господар, глядячи єму просто в очи — чи користав би ти з того?

— Не знаю, о не знаю — відповів моряк.

Взяв лабу, почав єї колисати, держачи в пальцях і нагле кинув єї на огонь.

Гвайт скрикнув і вхопив єї з огнища.

— Лїпше, аби спалила ся — сказав вояк торжественно.

— Коли єї не хочеш, Морріс, то дай менї єї.

— Я не хотів би тобі єї давати. Я кинув єї до огня. Коли єї задержиш, не май жалю на мене за те, що може стати ся. Лїпше і розумнїйше зробиш, коли єї назад на огонь кинеш.

Гвайт потряс головою і оглядав уважно свою новонабуту власність.

— Як то робить ся? — спитав.

— Треба держати лабу в правій руцї і голосно зажадати, однак остерігаю тебе перед наслїдками.

— Як бим чула байку з Тисячу і одної ночи — сказала панї Гвайт, встаючи і почала приладжувати вечерю.

— Може-би ти зажадав чотири пари рук для мене?

Єї муж добув лабу з кишенї і всї в голос розсьміяли ся; але в тій хвили сержант, хватаючи єго за руку, поглянув на него наляканий.

— Коли маєш чого жадати, то нехай вже річий розумних — сказав остро.

Пан Гвайт вложив лабу до кишенї і уставляючи крісла, запросив приятеля до стола.

В часї вечері забуто по части о лабі а відтак всї троє засїли, аби прислухувати ся иншим оповіданям вояка, о єго пригодах в Индиї.

Коли двері замкнули ся за гостем, Герберт замітив:

— Коли історія о тій лабі не єсть більше віродостойна від инших, яких ми вислухали, не богато нам користи принесе.

— Чи заплатив єму що за те? — спитала панї Гвайт.

— Дрібницю — відповів муж червонїючи трохи — не хотів, але я примусив єго. І знов наставав на мене, аби я кинув лабу.

— Так — скрикнув Герберт з обуренєм.— Погадай но, отче, що тепер можемо бути богаті, славні, щасливі. Забажайте стати цїсарем на початок; тодї не будете вже під пантофлем.

Почав бігати довкола стола, гонений панею Гвайт, уоруженою тріпачкою.

Пан Гвайт виймив лабу з кишенї і поглянув на неї з сумнївом.

— Не знаю властиво, чого маю бажати — сказав поволи. — Здаєть ся менї, що маю всьо, чого менї потреба.

— Коли-б ви лиш могли перенести ся до лїпшого дому, були би цїлком щасливі, правда? — сказав Герберт. — Отже зажадайте двіста фунтів, то якраз вистане.

Отець трохи засоромлений власною легковірностию, підніс лабу в гору. Тимчасом єго син засїв торжественно до фортепяну і ударив кілька акордів.

чих учителів Русинів і членів прийде сума 204 К 38 с; друга половина дописуєсь після статутів до корінного фонду. Потребуючі вдови, сироти і учителї зволять внести подане на руки касиера найдальше до 15 грудня. Рівнож зволять від себе Виділи філій як і сі, котрі займались збиранем жертв, подати імена потребуючих. — На відозву до Загалу наших патріотів вплинула з жертв на удержане семинарії жіночої, якої потреби місячні виносять два рази тільки як оплати від нечисленних учеників, квота 182 К 12 с. Видїл складає за ті жертви сердечну подяку, та позаяк они лишень на покрите видатків в однім місяци вистарчають, тому звертаєсь Виділ знов до щирих народовців з прошенем, щобя не забували нїгде і нїколи о нашій першій приватній семинариї жіночій і присилали жертви на сю високу цїль. При торжествах і колядї нехай лине від уст до уст слово: просимо о даток на удержане семинариї жіночої у Львові.

— **Страшна подія в менажериї.** Сими днями принесли були телєграми вість з Дессав в Німеччині, що там в менажериї лев підчас представленя загриз на смерть усмирительку львів. Тепер подають німецкі ґазети близші вісти про сю страшну подію, а те стало ся так: Минувшої недїлї відбувало ся представлене в менажериї і властителька менажериї якась пані Фішер увійшла як звичайно до клїтки з львами. Она вдарила з легка великого старого льва, котрий не хотїв еї слухати; а зьвір лиш подивив ся люто на усмирительку, відступив ся і лазив по клїтцї хитро, як звичайно лазять коти, коли підкрадають ся. Нараз кинув ся зьвір на усмирительку а нещаслива лиш крикнула і впала нежива. Чоловік погибшої скочив до клїтки і мусїв яких двайцять разів штуркнути льва зелїзним дручком в пащу і в боки, заким зьвір відступив ся від своєї жертви. Серед публики настав страшенний переполох, тим більший, коли показало ся, що двері від клїтки отворені. Кількох відважнїйших людий приступило до клїтки і замкнули зелїзні двері, але публика тимчасом почала втїкати і так зглотила ся у виходах, що кількох людий досить значно покалїчило ся.

— **Помер** вчера в ночи скоропостижно директор краківского товариства обезпечень др. Ґуст. Ромер, б. соймовий посол.

ТЕЛЄГРАМИ.

Будапешт 11 грудня. Мінїстер скарбу предложив нинї провізоричний буджет на перші 4 місяцї слїдуючого роду. На питанє одного з послів заявив ґр. Тіша, що сегорічні фериї сьвяточні будуть зі взгляду на політичне положенє дуже короткі, а по правдї будуть тревати лиш від 24 до 27 с. м. Делеґациї відбудуть лиш одно ґенеральне засїданє, на котрім буде ухвалена спільна провізория буджетова на перші 4 місяцї слїдуючого року. Евентуально збере ся субкомітет комісиї для справ заграничних в цїли вислуханя експозе ґрафа Ґолуховского. Працї делеґацийні потревають 3—4 дні, так, що палата послів збере ся знову в слїдуючу пятницю.

Льондон 11 грудня. З Пекіну насціла вість, що цїсарева вдовиця постановила покликати берлиньского посла Їнчанґа і віддати єму команду над виученим заграничними офіцирами войском в Манджуриї.

Льондон 11 грудня. На замку Сендрінґем вибухнув оногди в ночи огонь в спальни придворної дами королевої над спальнею королевої. Дама збудила ся від диму, побігла до королевої і збудила еї, а відтак обі повтїкали. В короткім часї по тім завалила ся стеля в спальни королевої. Причиною огню були проводи електричні, від котрих заняли ся бальки в стели.

Білград 11 грудня. Приїхав тут вчера Борис Сарафов; зібрана на двірци численна публика зробила єму велику овацию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави руської
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нїчна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Бажаю одержати двіста фунтів — сказав старець виразно.

Незначний скрипіт фортепяну відповів на ті слова, а рівночасно старий скрикнув зі страху. Жінка і син підбігли до него.

— Порушило ся — крикнув з обридженем, глядячи на предмет кинений на землю.

— Коли я говорив, скрутила ся як вуж на моїй руцї.

— Але гроший не бачив — відповів син, схиляючи ся по лабу і кладучи еї на столі — і голову даю, що нїколи їх не побачу.

— Мусїло тобі здавати ся — додала жінка, глядячи на него неспокійно.

Потряс головою на знак заперечення.

— Впрочім нїчого не шкодить і нїчого страшного не стало ся; однако я налякав ся.

Засїли знов при коминку і кінчили курити люльки. На дворі вітер ставав чимраз сильнїйший, старий Ґвайт відскочив наляканий, коли почув, як на горі двері з тріскотом замкнули ся.

Незвичайне мовчане заволоділо ними, аж до хвилї, коли мали розійти ся на спочинок.

— Маю надію, що найдете гроші завязані в мішку, в серединї ліжка — сказав Герберт, бажаючи їм доброї ночи — а якась страшна стать на верху шафи буде глядїти на вас, як ховаєте зле набуте добро.

Сидів сам потемки, вдивлюючи ся в погасаюче огнище, в котрім єго уява творила страшні лиця. Послїдне було так гидке і малпяче, що поглянув на него здивований. Видавало ся так живе, що він не мило засьміявшись, похилив на столі рукою, глядаючи склянки з водою, аби залити тлїючий огонь. Наткнув ся на лабу, з обридженем обтер руку і пішов спати до себе.

Серед ясности зимового сонця, що сьвітило на другий день рано і розвеселяло накритий до снїданя стіл, Герберт сам висьміяв в души свій неспокій. В комнатї панував дух мирного добробиту, бридка поморщена лаба кинена недбало на столику, не виглядала так, щоби до еї примети привязувано велику вагу.

— Менї здаєть ся, що всї старі войскові однакі — сказала пані Ґвайт. — Як ми могли слухати таких дурниць. Хтож би міг вірити, що в наших часах можуть дїяти ся такі річи! А впрочім хоч би ми і дістали двіста фунтів, не було би то нещасте, правда, старий?

— Чому нї, могли би еї скалїчити спадаючи з неба — додав жартобливо Герберт.

— Морріс каже, що виповнене бажань дїє ся в такий природний спосіб — відповів отець — що коли взяти на увагу, можна їх приписати простому случаєви.

— Лише не напочинайте гроший, заки я верну — сказав Герберт, встаючи від стола. — Бою ся, що мій дорогий отець стане ся лакомим чоловіком, скупцем, і будемо мусїли виречи ся єго.

Мати Герберта розсьміяла ся і проводячи єго до виходу, глядїла кілька минут за виходячим сином; відтак вернула до стола, жартуючи з легковірности мужа.

(Конець буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).